

SYLVA LAUEROVÁ

TICHOSĽAD

van Aspen, s. r. o.
2012

Publishing: van Aspen, s. r. o., 2012

(elektronická kniha 2013)

Copyright: Sylva Lauerová 2012

Cover Photo: Misha Gordin, <http://bsimple.com>

Graphics: Jan Jackson, Gabriel Kurtis

Proofreading: Eva Hánová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the publisher, excepting brief quotes used in reviews.

www.sylvalauerova.cz

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87801-04-8 (PDF)

Tobě

věci mohou být jinak, než se zdají...

Tento román je pouhá fikce. Veškeré postavy a události v něm zobrazené jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je ryze náhodná.

SYLVA LAUEROVÁ

tichošlap

Anetu vzbudila bolest v kříži.

Nadzvedla se na loktech a patami zašustila o povrch hrubého lněného prostěradla. V pokoji vládla tma. Kolik může být? Tři? Čtyři?

Kryštof nikde. Byla by ho cítila, vnímala by tlak jeho těla na matraci, slyšela hlasitý dech a všude v pokoji by se vznášel zápach levného tabáku a piva. Chodí domů později a později...

Bolest v kříži se zmnohonásobila, rozježila se jako dikobraz a ovládla třísla. Co to sakra je? Sykla a chtěla se posadit. Palčivý osten protnul pánev a vystřelil někam mezi nohy, směrem ven, ke kůži stehen a povrchu lněné látky. Ne, to není možný!

Zadržela dech a vytřeštila oči.

Bolest zaútočila znovu. Rozlila se podbřiškem. Ááchch, ssss, syčela, neschopná jakékoliv další myšlenky, raději žádné, strachem a narůstajícím zoufalstvím si zakázala myslet.

Přišlo uvolnění. ... Zpotila se.

Nic to není, o nic nejde, nebude to nic! Jen si musím zajít k doktorovi, utěšovala se. Podařilo se jí sednout, trochu se narovnat.

A vtom se to stalo.

Tiše, bez varování, vlhlo prostěradlo mezi jejíma nohama.

Věděla až příliš dobře, co se děje, a kovová pachuť strachu na jazyku jí umrtvila dásně. Ta bolest v kříži při probuzení, tlaky v celé dolní polovině těla!

Bleskurychle odhodila pokrývku – nesmyslně, ve tmě nebylo nic vidět.

Pro tuto chvíli ani nebylo podstatné, že Kryštof zase nepřišel domů. Zůstal jako jindy někde v hospodě se svými kumpány, zneuznanými básníky, kde popíjeli pivo a kouřili ty nejsmradlavější cigarety.

Nebylo důležité, že se na něj lepily příšerné a opilé holky, aby mu lichotily, a on je okouzloval svými řečmi stejně vášnivě, jako kdysi okouzloval ji. Teď dokonce ani nevadilo, že se mu určitě, o něco málo později, sápany u záchodků do kalhot (nenáviděla svoji představitost!).

Teď ji zajímalo jediné:

To, co barvilo prostor jejího klína, byla krev.

Její dítě. Její!

Malý miláček, na kterého se těšila. Tajemství, které si schovávala pro sebe, s kterým si každý den vyprávěla a plánovala trasy prvních společných vycházek – jen ona a kočárek. Špendlíček, kterému vymýšlela jméno. Stovky jmen. A Kryštof?

Nic nevěděl. Zpráva o jejím těhotenství potřebovala svůj čas. Poslední dobou byl popudlivý, přecitlivělý, nejpíš by se nejdřív vyděsil, ale byla si jistá, že časem by obrátil. Změnil by se. Tohle přece musí změnit každého chlapa. Přestal by se vracet pozdě v noci domů... Čekali by tam na něj totiž dva! Ona a spolu s ní jeho kluk. Jasně, že to byl chlapeček, cítila to. Byli by rodina. Konečně. Vždyť oba toužili někam a někomu

patřit. Jí Kryštof nemusel nic nalhávat, jí ne. Potřeboval cítit skutečnou lásku – milovat vlastní krev!

V to všechno doufala v den, kdy nedostala menstruaci. A tiše doufala dál, i v době, kdy už si byla jistá a kdy ji prsa bolela, že se jich ani Kryštof nesměl dotknout.

„No no no, ty seš nějaká nepýchavka, co máš?!“ divil se, když se vyhýbala jeho prstům, útočným dlaním a zubům. „Už na tebe nemůžu ani pořádně sáhnout...“ Kroutil hlavou a uraženě odcházel kouřit na podestu do mezipatra. Odolala pokušení uklidnit situaci a vyzradit tajemství, cítila, že nepřišel pravý čas, potrebovala počkat.

Počkat na poklidné odpoledne, kdy by na miniaturním balkónku seděli spolu, na nízkých stoličkách, opření o šprušle jako vždycky.

Kryštof by pokuřoval, mhouřil oči, tvářil se důležitě a popíjel turka... měl ho rád, tvrdil, že turek je jediná pořádná káva, co se dá pít, a že básníci žádný mukefuky, jako je neskafé, nepijou.

Chtěla počkat, až ji zase jednou obejmeme kolem ramen a řekne, máš mě ráda, Aňu? Řekni, že mě miluješ. Někdy mám pocit, že na mě sere celej svět, že se tu válím jako nějaký odpadek, všichni jsme odpadky, válíme se tu jeden přes druhýho, ve velký popelnici a hnijeme si každéj jen tak sám pro sebe. Humus, jeden by se z toho zblil nebo uchlastal. Ale ty, Aňu, ty seš tady vždycky pro mě. Cejtim to. Usmál by se, potáhl z cigarety a celé odpoledne by jí pak předčítal svoje

nejnovější věci a diskutovali by o významech jeho slov a pocitů. Vlastně se jí nikdy nezeptal, co cítí ona.

Chtěla počkat...

Jenomže teď, teď?!

Zoufale těkala pohledem ve tmě, snažila se zachytit, zachránit se někde v prostoru. Bála se byť jen pohnout a konejšivě přesvědčovala sama sebe, že třeba jenom krvácí, to se čas od času stává, o tom slyšela. Možná vůbec nebyla těhotná a jen si to poslední dva měsíce namlouvala – zvětšující se prsa, strašnou chuť na okurky a na jahody, ustavičné běhání na záchod.

Bolest pozvolna ustupovala. Bodejt'. Asi nebyl důvod proč bolet. Nebyl důvod – ten už leží na prostěradle, mezi jejíma nohama a ona se bojí pohnout, podívat se dolů, rozsvítit, jednat, cokoliv!

Seděla nad vlastním klínem, páteř – oblouk luku, strachy polomrtvá tětíva se svěšenými rameny, zpocenými vlasy a slzami, tekoucími po tvářích, lechtajícimi na bradě a krku. *Hopsasa, tralala, Aneta se posrala*, zaznělo jí v uších a před očima se jí vybavila scéna z dětství, kdy čtyřletá na vycházce s ostatními dětmi v lese nedokázala dostatečně rychle rozepnout kalhoty a pokadila se. Všichni se jí tehdy smáli, ukazovali na ni prstem a opovrhovali jí. Stala se outsiderem, rázem ztratila veškerou pracně nabytou autoritu něčím tak malicherným, jako bylo hovno v kalhotách. Zůstala sama v lese a brečela.

Zavalil ji stejný pocit marnosti.

Honem, huso blbá, zaznělo jí v hlavě, musíš přece k doktorovi, musíš někoho zavolat!

Zavolat, ale koho? Teď. Ve čtyři ráno. První pomoc? Koho má volat??? Alici snad? Vždyť ji přes rok neviděla.

Kryštof jí zakázal se s Alicí stýkat. Prý na ni nemá dobrý vliv. Je nechutně na chlapy a ve svém věku už jednou rozvedená, to prý není normální. A navíc – stejně nepotřebuje kamarádky, když má JEHO. ON chce být jejím světem, řekl jednou na procházce u Vltavy a večer jí věnoval báseň. Zнала ji nazpaměť.

pozdě v noci

po velký tahanici o tom
co jsou básně
nastydlá a nadržená
vykašlala na mě svoji operu

přilehl jsem k tobě
kolem zápěstí omotal si dny
který ti ještě schází
k prožití
holčičích nakysle sladkých
rybích snů

Byla okouzlena každou novou básničkou, ať byla jakákoliv, hlavně, že byla o ní nebo pro ni, ale i těch časem ubývalo. Stejně jako kamarádek. Neměly si

s ním co říct, nesnášely ho a on jimi opovrhoval. Slepice jsou to, přiblblý slepice, říkával, s takovýma se zahazovat nebudeš. Seš stvořená pro mě. Jako múza, rozumíš? Podivně mu přitom blýskaly oči... každé básník potřebuje pevný bod ve vesmíru a já potřebuju tebe.

Poslední rok se už pro jistotu nestýkala s nikým, aby se vyhnula zbytečným hádkám. I přesto se Kryštof vztekal a čím dál tím častěji se vracel domů opilý. Podezřívala ho, že začal brát drogy, ale nikdy by si nedovolila se o tom byť jen zmínit. Snažila se za každou cenu přizpůsobit. Pocit, že je pro někoho pevným bodem ve vesmíru, pro ni byl důležitější než urážky opilého pisálka.

Trávila tak s ním veškerý svůj čas, poslouchala přechytralé řeči jeho přiopilých kamarádů a tiše nenáviděla občasné obdivovatelky, které se vždy odněkud vynořily, aby vzdychaly a obdivně vzhlížely – zoufalky toužící po jakémkoli sebeopilejším úlovku, hlavně aby to byl básník.

Žárlila na ně, ale nebylo jí to nic platné, Kryštof s nadhledem přehlížel její protesty a ignoroval výčitky. Komu tedy měla zavolat? Jemu? Nevzal by telefon. Nikdy jej nebral, když byl sám v hospodě.

Asi by neměla být hysterická, otřela si dlaní mokrou tvář, nejlepší bude v klidu se umýt a jít do nemocnice. Nebýt hysterická? Vždyť jí srdce tlouklo, až vystřelovalo z uší, naráželo do stěn a rezonovalo v tichu pronajaté

garsonky. I dům byl tichý, jen zdáli slyšela zvuky probouzejícího se města. Kryštof se nevracel a ona neměla bejt hysterická?!

Nikdo s ní nebyl ani v tuhle příšernou chvíli.

Dlouze popotáhla a prohrábla si vlhké vlasy...

Miniaturní fazolka v břichu byla jedinou věcí, kvůli které si poslední týdny tak užívala. Opájela se pocitem výjimečnosti a důležitosti, s ničím podobným se dosud nesetkala. Jezdila tramvají a říkala si – ták, jen si sedněte, maminko, máte na to nárok a přihloupale se usmívala na ostatní cestující, přestože dobře věděla, že na řádné břicho si bude muset ještě počkat. Dlouhé minuty stála před zrcadlem a pozorovala svůj obličej. Měnil se – prodloužil, lícní kosti se zvýraznily a brada vystoupila dopředu. Hlavně se přestala ptát, proč tu straší a pro koho.

Nikdy před tím nebyla tak šťastná. Snad dávno, v dětství, ale problémy puberty všechno dětské štěstí zahladily. Nikdy se nesmířila s tím, že ji strčili k bábě, jako méněcennou, horší než spratek brácha, miláček rodiny, děťátko vymodlené po dvou potratech. Náhle byla přebytečná, překážela, nikdo se nezajímal, jak jí to jde ve škole a na učňáku, hlavně, aby byla z domu. Proto ji strčili k bábě. Jak ty roky nenáviděla, za každou cenu chtěla co nejdřív z domu pryč. A hodně daleko, třeba do Prahy. Ostravu by nejraději vymazala z mapy světa.

Jenomže velkoměsto, bez kamarádů a jistý střechy nad hlavou znamená boj o přežití – nutnou potřebu

vydělat prachy, aby měla za co žít. Ale ona žít neuměla, vždycky jen visela na krku novému chlapovi, na nic se netěšila, z ničeho neměla radost... někdy si říkala, že by bylo lepší zhebnout.

S tím malým se všechno změnilo. Život neočekávaně dostal smysl, ONA měla smysl, najednou věděla, proč tady je, poprvé myslela na budoucnost a...

Tiše se sesula zpátky na polštář. Vnímala tlukot srdce, které se z uší a hltanu vrátilo zpět do hrudního koše, otupěle civěla do stropu, na němž tušila obrysy velké, křivě zavěšené lampy. Ne, nebude vstávat, musela by rozsvítit a ona rozsvítit nechce. Nesnáší pohled na krev.

Zaplavil ji pocit nekonečného prázdna. Slzy přestaly téct, bolest odeznívala, zůstal jen tlak v podbřišku a stále přibývající vlhko.

Asi by jí měli zastavit krvácení, napadlo ji, třeba to poteče do nekonečna. A ona usne a už se neprobudí a ten debil přijde za světla opilej domů a najde ji tam! Bude na ni chvíli tupě civět, než mu dojde, co se vlastně stalo, pak s ní nejspíš začne cloumat a ona se neprobudí, bude na ni řvát, podělá se strachy:

„Aňu, do prdele, Aňu, vstávej! Co je ti?!“ Tatam bude póza nadřazeného génia. Tohle by mohla být její dokonalá pomsta. Aspoň uvidí, co ztratil, parchant sebestřednej!

Sebelítost se smísila s hořkostí a náhlá neodbytná myšlenka přivolala obraz z minulého týdne, cesty

metrem, obraz, který tu už jednou byl, obraz a pocit něčeho, co se opakuje.

Ano. Přesně tak!

Ve čtvrtek odpoledne jela domů z práce, venku bylo hnusně, rozhodla se, že nepojede tramvají, jak to vždycky dělávala, ale metrem. Raději přestupovat v suchu a teple než drkotat zuby na zastávce a nechat na sebe padat humus jménem déšť se sněhem.

Ano, jela metrem a chtěla si číst a pak si všimla toho odporného chlapa. Hypnotizoval ji nesnesitelně vlezlým pohledem. Úplně ji mrazilo.

Vzpomíná si zcela jasně! – Olezlý bezdomovec, král šered, s tělem podobným nasáklé umaštěné houbě. Ošklivý obličej zčásti posetý podivnou kožní vyrážkou, špinavou čepici naraženou do čela. V ruce žmoulal pomačkané noviny. Otřásla se odporem, když jej zaregistrovala. Znechutilo ji, že si z celého vagónu vybral za objekt svého zájmu právě ji. Byla ráda, že od něj sedí daleko, příšerně smrděl už od pohledu. Však také kolem něho bylo prázdno, všichni se odtáhli. Nikdo s ním nechtěl mít nic společného. Divila se, jak se vůbec dostal do vagónu, rozhodně neměl lístek. Bezděci přece zásadně nekupují jízdenky. Snažila se jeho pohled ignorovat, nevěnovat mu pozornost, aby ho třeba nenapadlo vstát, přiblížit se, oslovit ji... a někde mezi těmito neodbytnými myšlenkami jí rázem před očima vyvstal obraz jako vystřížený z filmového hororu: uviděla samu sebe, nad ránem, prostěradlo

krve, zničující pocit zoufalství..., vůz metra zmizel. Vyděsila se. Trhla sebou a obraz se rozplynul. Fuj!!! Jak nechutné! Totálně ji to rozhodilo. Snažila se uklidnit, vysvětlit si, že je naprosto přirozené mít strach, že by mohla o dítě přijít, vždycky mívala spousty strachů, obav, které se často naplnily. Ale teď je zdravá, nic ji nebolí; raději celý výjev násilně vypudila z mysli. Sveřepě jej tlačila do podvědomí posledním vydáním jakéhosi podprůměrného časopisu pro ženy. Četla až do stanice, kde měla vystoupit.

Aby se dostala ke dveřím soupravy, musela projít kolem toho šíleného chlapa. Snažila se o něj ani pohledem nezavadit, špinavec zůstal sedět. Na nástupišti se pro jistotu zastavila a ohlédla, chtěla se ujistit, že nevystoupil. Ulevilo se jí. „Šereda jeden odporný,“ hlasitě nadávala a mířila k eskalátorům. Vlastně – chudák nešťastnej to je. Takhle vypadat, to by se oběsila. Zbídačenej a nemocnej. Určitě nikoho nemá. No co? Všechno je přece věc volby. Ať se chlap umeje a zkusí pracovat, ať si zajde k doktorovi nebo do Armády spásy, tam mu pomůžou, stejně je dementní..., rozebírala v hlavě po celou cestu až domů.

Přítomnost už jednou prožitého a vzpomínka na nechutné setkání ji pohltila natolik, že přestala dýchat. Nenaplněné plíce se ozvaly, zaskočilo jí, zhluboka vtáhla vzduch a rozkašlala se. Bolest v podbřišku explodovala. Mžikem byla zpět v děsivé skutečnosti úterního rána. Ona a zakrvácená postel.

Strach ji přimrazil k mokrému prostěradlu.

Jak je možný, že viděla, co se teprve stane?

Jak je možný, že věděla, co přijde? Stejně místo, stejná doba, stejné pocity. Mohla přece začít krváčet v tramvaji, v práci, za chůze na ulici nebo u stolu při večeři. Jak to všechno souvisí s hnusným chlápkem z metra? Proč si na šeredu a jeho divnej pronikavej pohled vzpomněla zrovna teď?

Čáry máry – všechno jsou nesmysly, existuje to, na co se dá sáhnout, a duchy nikdy nevyvolávala. Proč se teda nemůže zbavit pocitu, že za vším vězí ten prokletej chlap?

Proč?

Jednoduše proto, že už od toho pitomýho večera se necítila dobře. Objevil se strach. Strach, kterej se rozhostil všude kolem.

Čekal na ni na každém talíři s jídlem, v každém hrnku kávy i v plechovce s colou. Místo „těšit se“ se začala bát.

A olezlej chlap byl zpátky, v její hlavě, v její posteli spolu s jejím neštěstím.

„Hovno,“ zakroutila hlavou do tmy, „náhoda, nesmysl a hovno!!! Jsem hysterická a navíc mi hrabe!“

Myšlenky sklouzly opět k prostěradlu, k sobeckýmu Kryštofovi a ke strachu se znovu přidala sebelítost a vztek.

„Všechno je přece věc volby,“ zašeptala...

Ozvalo se tlumené zaskřípání pantů a bylo slyšet, jak těžké železné dveře výtahové šachty pomalu a důkladně zacvakly. Otevřel oči. Znal ten zvuk tak důvěrně.

Převalil se z boku na záda. Byl čas vstávat. Zaostřil na matný odlesk nažloutlého světla, dopadajícího přes okénko na zašpiněný, dávno nemalovaný strop, pak na hromádku novinových útržků v rohu. Zašátral rukou do pološera a na objemné kartónové krabici nahmatal velkou plstěnou čepici.

Ještě je zima. Venku je stále ještě zima a v jeho kobce taky.

Roční období ho příliš nezajímala. Netýkala se jeho existence a neovlivňovala ji, jen jediné bylo pro něj důležité. Nesměla ho bolet. A zima bolela.

V domě se rozhostilo ticho.

Posadil se a koukal před sebe. V létě touhle dobou slyšával vrabce z přilehlých dvorků, zvuky milenců, vracejících se z nočních výletů a hledajících v prostorách za domy útočiště pro svoje milostné hrátky. Ale teď? Nic. Ani zpěv, ani vzdechy, jen vzdálené svištění tramvajových kolejí.

Tady byl v bezpečí.

Miniaturní svět šera, vymezený dvakrát třemi metry, jedním schodem, drobným okénkem, ústícím do prostoru mezi zadní stěnou výtahu a dvorkem se zahradou. A jedním vodovodním kohoutkem, ke kterému snad nikdy nevedla žádná trubka.

Nevadilo mu to. Naopak. Voda pro něj skrývala děsivá poselství, bál se jí, hrozil, a už dávno přestal chápat

její původní smysl a účel. V jeho existenci patřila k nepřátelským elementům, které stejně jako zima bolestně zasahovaly do jeho života. Naštěstí ne příliš často.

Děšť byl nepřítelem.

Nerad vycházel z domu, když slyšel kapky vysílající své výstražné signály plechovými parapety. Ta rána odmítal opustit svůj temný domicil. Sedával, polehával a myslel na lidi.

Pokaždé cítil neurčité výčitky, že s nimi nemůže být. Báł se, aby něco nezanedbal, strachoval se, že někoho přehlédne, nepotká, koho by potkat měl. V ty chvíle se nervózně kolíbal ze strany na stranu a každá další hodina plná deště ho činila jen zoufalejším.

Dnes nepršelo.

Lidé budou brzo vstávat, někteří už sedí ve svých kuchyních a snídají. Půjdou do práce, rozespalí a mrzutí, vlekoucí za sebou své osudy.

Znal je tak dobře.

Zvyky, myšlenky i energie, které pluly kolem jejich hlav. Nosili je všude s sebou, aniž by si toho byli vědomi. A mnoho z nich dnes bude spěchat do vzdálených čtvrtí města, za povinnostmi i za zábavou, a na nezbytně dlouhou dobu uvězní své emoce v útrokách velkého červa. Lidské energie se smísí, prolnou se a vytvoří omamný i jedovatý koktejl.

Na jeho obličej se rozhostil podivný úsměv, mírně se nahnul kupředu a v přítmí místnůstky dlouho hleděl na svoje tenisky. Nehřály. Ještě že měl oblečeno tolik

ponožek. Zůstal předkloněný a pečlivě pozoroval každý detail pomalu se rozpadajících, kdysi bílých sportovních bot.

Světlo na chodbě zhaslo.

Je čas jít.

Je čas.

Vstal, natáhl si čepici, chvatně shrábl pár drobných kousků novinového papíru a tiše otevřel dveře. Z dlažby lemující železný práh zvedl miniaturní igelitový balíček a spolu s novinami jej zasunul do velké, stále ještě funkční kapsy olysálního pláště. Neslyšně, kolíhavým krokem, prošel chodbou domu, který, až na malé výjimky, stále tvrdě spal. Bude otevřeno, nemusí čekat, až ho někdo vypustí. Sáhl na kliku domovních vrat. Ledový kov zamrazil do dlaně.

Před domem se zastavil a rozhlédl se na obě strany. Ulice byla liduprázdná, světlo pouličních lamp stvrzovalo neústupnost březnové noci. Popošel k otlučenému odpadkovému koši, ruku zanořil do útrob kabátu a pomalu, jako když děti pouštějí vlaštovky z papíru, nechal pět drobných novinových útržků, jeden každý potištěn tučným písmenem, slétnout na hromadu odpadků.

Poslední písmeno, velké A, zakroužilo nad košem, březnový vítr ho uchopil a odvál směrem ke světélkujícímu neónu nárožního obchůdku s květinami. Chvíli jej sledoval, jeho podivínský výraz vystřídal